

0
ΤΑΝ Ο ΧΑΡΟΣ ΕΜΠΝΗ ΤΗΝ ΛΑΪΚΗ ΜΟΥΣΑ...

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΔΗ

(Προλήψεις, δεισιδαιμονίες, λαϊκές δοξασίες.)

ΣΤΑ τραγούδια του, στις παροιμίες του και στις παραδόσεις του, ο κρητικός λαός — ένας από τους πιο ποιητικούς λαούς της Ελλάδος — εξέφρασε άριστο-τεχνικά, με ζωηρές εικόνες και με βαθύ φιλοσοφικό νόημα τον τρόπο που κυριεύει τον άνθρωπο με την σκέψη του θανάτου και περιέγραψε με θαυμαστή λογοτεχνική δύναμη τις μεγάλες συμφορές που σπέρνει γύρω του ο Χάρος...

Σ' ένα περίφημο τραγούδι, ο Θάνατος — ανθρωπόμορφος, κατάμαυρος και σκελετώδης — παρουσιάζεται καθισμένος σ' ένα ψηλό θούνο, πάνω από τον κόσμο τον οποίο κυττάζει γελώντας σαρκαστικά. Και λέει ο Χάρος:

Γιά ιδέ σπία πού ρήμαξα
κι' αύλες π' άρχνιασά τση,
κι' αδέρφια πού ξεχώρισα
πούσαν άγαπημένα!...

Καμμιά δύναμις στον κόσμο δεν μπορεί ν' αντισταθί στον θάνατο, καμμιά θεραπεία δεν υπάρχει για τη μεγάλη αυτή πληγή:

Ποτέ στού Χάρου τις πληγές θοτάνια δεν χωρούνε
μήτε γιατροί γιατρέουσνε, μηδ' άγιοι θοηθούνε...

Ένα άλλο κρητικό τραγούδι, λέει ότι, κάποτε, μαζεύτηκαν όλοι οι άντρωμένοι του κόσμου και αποφάσισαν να χτίσουν στα σύνορα του ουρανού και της γης ένα γεροθεμελιωμένο κάστρο και να κλειστούν σ' αυτό, για να μη τους άνακαλύψη ποτέ ο θάνατος. Έκείνος, όμως, έγινε μυϊγα, πέρασε από ένα παράθυρο

...και μπήκε και κοντάρεψε
δ' Χάρος τσ' άντρωμένους!

Μονάχα τὰ νειάτα και ή άγάπη έχουν τη δύναμη ν' αντισταθύν τον θάνατο! Είνε πολύ χαρακτηριστικά τὰ παρακάτω τρία δίστιχα πού άποτελούν πραγματικό ύμνο πρὸς την άτρόμητη και άκατάλυτη νεότητα:

— Άν ήξερα πὸς μ' άγαπᾶς σάν πέρ
(δικα τὸ στᾶρι,
ποτέ μου δεν τὸν άφηνα τὸν Χάρο νά
(σὲ πάρη!

— Χαρήτε νηοί, χαρήτε παλληκάρια,
κι' έγὼ τοῦ Χάρου τοῦθαλα σίδερα στὰ ποδάρια!
— Νά ήμουν νηὸς κι' άπάντρευτος κι' άγιος και παλληκάρι
ποτέ δεν θά φοβόμουνε ὁ Χάρος νά με πάρη!

Ο θάνατος, κατά τους Κρητικούς, προτιμᾶ τὸ «τρυφερό κρέας», τους νέους δηλαδή ή και τὰ μικρά παιδιά, από τους γέρους και τους σακάτηδες. Τὰ ὠμορφα κι' ἔξυπνα παιδιᾶ, λένε επίσης οί Κρητικοί, πὸς «εἶν' τοῦ Χάρου...»

Τὰ κρητικά τραγούδια άλλοτε παρουσιάζουν τὸν θάνατο μ' ένα δρεπάνι στὸ χέρι, με τὸ ὁποῖο θερίζει τους ανθρώπους και άλλοτε ὡς τ ρ υ γ η τ ή :

— Ο κόσμος εἶν' ένας μπαξές και μεῖς τὰ ἴωρικά του,
κι' ὁ Χάρος εἶνε τρυγητής και παίρνει μας κοντά του.

Ὡστόσο, σ' άλλα τραγούδια ἐμφανίζεται ὁ Χάρος και ὡς... μαχαιροθγάλης!

— Σάπαινε, γρηά, τὰ λόγια σου και πάψε τὸν θυμὸ σου
μη σὺρῶ τὸ μαχαίρι μου και κόψω τὸν λαιμὸ σου!

Ὡσο για τὸν Ἄδη, ή κρητική δημοτική ποιήσις τὸν φαντάζεται σάν μιὰ μεγάλη σπηλιά με άπειρες πύλες πού τις φυλάνε φρουροί. Από τις πύλες αυτές περνάει ὁ άνθρωπος ὅταν πεθάνη. Γι' αυτό συνηθίζουν νά λένε για κείνους πού

γίνονται καλά ὕστερ' από μιὰ θαραειά άρρώστεια: «Πῆ γε, μὰ θρήκε σφιχτομανταλωμένη τήν πόρτα...»

Ὅταν ένας νέος φτάση στὸν Ἄδη, τὸν ὑποδέχονται οί άλλοι νεκροί, τὸν στολίζουν και τὸν περιφέρουν στὴν καινούργια κατοικία του:

Σήμερα στὴν γῆ, ταχειά στὸν Ἄδη,
χαρά και σκόλη ἔχουσιν οί άλλοι,
ν' άποδεχτοῦν τὸ νηὸ τὸ παλληκάρι.
Με ρόδα, με άνθους τὸνέ στολίζουν
στοῦ Ἄδη τὰ στενά τὸνέ γυρίζουν...

Ὡστόσο, παρ' ὅλα τὰ λουλούδια, ὁ Ἄδης εἶνε πάντοτε τρομερὸς και άνεπιθύμητος:

— Ὁ κάτω κόσμος εἶν' κακὸς γιατί δεν ἔημερώνει,
γιατί δεν κράζει πετεινὸς, δεν κελαδεῖ τ' ἀηδὼν
— Ὁ κάτω κόσμος νάτανε ὡσάν και τὸν άπάνω,
ήθελε νά παρακαλῶ γρήγορα νά πεθάνω!

Ιενικά, ὁ Ἄδης εἶνε μιὰ μεγάλη ἔκτασι μαύρη και σκοτεινή, με στενωπούς και λαγκάδια. Και ὁ Χάρος περιφέρει αὐτὴν πένθιμη περιοχή του καθάλλα στὸ ἄρμα του...

Ἐπᾶ στοῦ Χάροντα τσ' αὐλές δεν εἶνε πρασιναδες,

δεν εἶνε σημαδότοποι, δεν παίζουσιν
(αμάδες,
δεν εἶνε τὰ χρυσᾶ ραβδιά πού πιάνουν
ἀφεντάδες,
μόνο ἔνε θούρκος και πηλὸς κι' άνέ-
(γνῶρες ή στράτες.

Γίνονται επίσης και στὸν κάτω κόσμο γλέντια:

Στὸν ουρανὸ χορεύουσνε, στὸν Ἄδη
(ξεφαντώνουσ
και θγήκαν και καλέσασιν ὄλους
(τούς πικραμένους...

Ὡστόσο:

Ἄφουγκραστήτε ἴντα μηνᾶ (γ) εἰς
(νηὸς από τὸν Ἄδη:
«— Χαρήτε σεις οί ζωντανοί εἰς τὸν
(άπάνω κόσμο,
γιατ' ἐπᾶ πού ἴμασταν ἔμεις στενὸς
(μᾶς πέφτ' ὁ τόπος...
δεν ἔχει ὁ Ἄδης καπηλειά!...»

Ὁ Χάρος δεν εἶνε μόνος του στὸν Ἄδη. Ἐχει μαζί του και τὴν γυναῖκα του, τὴν Χαρόντισσα, ή ὁποία φαίνεται ὅτι εἶνε πιὸ πονόψυχη από αὐτόν.

Ἔτσι τουλάχιστον τὴν ἐμφανίζει ὁ άγνωστος ποιητής:

Ὅψές άργά ἐπέρναγα στοῦ Χάροντα τὴν πόρτα
κι' ἔγροίκουν τὴν Χαρόντισσα πού μ ἄ λ λ ω ν ε τὸν Χάρο:
«— Χάρε, μη παίρνης μοναχὸ μηδὲ και παλληκάρι...»

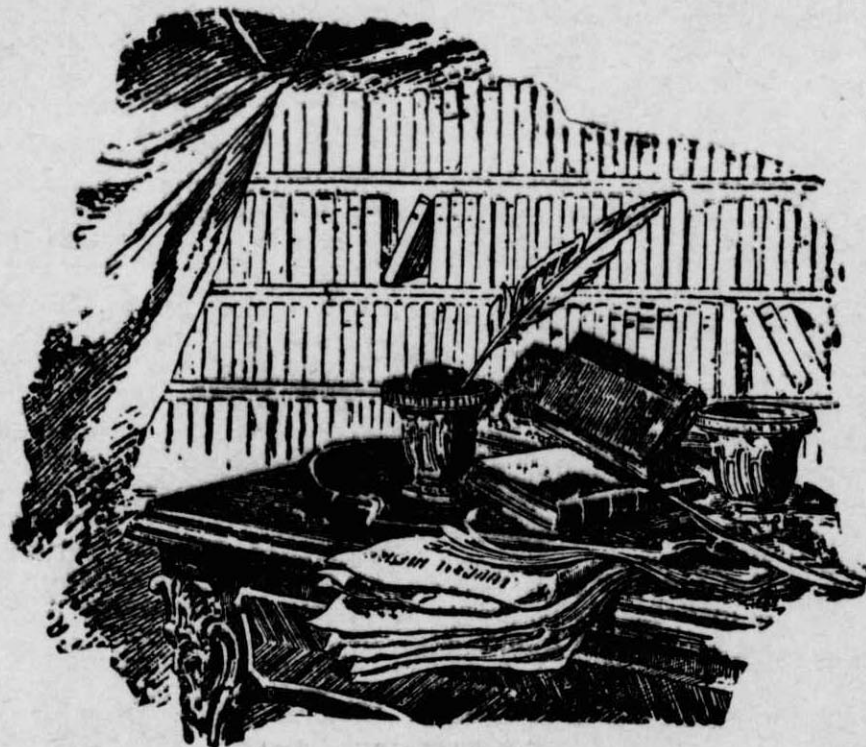
Σ' ένα άλλο τραγούδι, ή Χαρόντισσα μιλά τοῦ Χάροντα σὲ τὸνο αὐστηρότερο:

«— Χάροντα, δεν σοῦ τὸλεγα, Χάροντα δεν σοῦ τῆπα;
Ὅπου ἔνε πέντε παίρνε δυὸ, κι' ὅπου ἔνε τρεῖς τὸν ἔνα
κι' ὅπου ἔνε δυὸ και μοναχοί μην τὸς ξεξευγαρήνης!...»

Ὁ κρητικός λαός ἔχει πολλές προλήψεις για τὸν θάνατο. Κάθε Πρωτοχρονιά, συνηθάνε στὴν Κρήτη νά κρεμάνε πάνω από τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τους μιὰ σ κ ε λ ε τ ο ὕ ρ α (ένα φαρμακερὸ φυτὸ πού ἔχει σχῆμα κρεμμυδιοῦ) και ὅσα φύλλα του μαραθοῦν κατά τὴν διάρκεια τοῦ Ἰανουαρίου, τόσα άτομα από τὴν οἰκογένεια θά πεθάνουν μέσα στὸ χρόνο.

Τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, τοποθετοῦν σ' ένα τραπέζι τόσα φύλλα συκιάς, σκεπασμένα μ' άλάτι, ὅσα εἶνε και τὰ πρόσωπα πού μένουν στὸ σπίτι. Σὲ κάθε φύλλο δίνουν και τ' ὄνομα ἑνὸς μέλους τῆς οἰκογενείας. Και ὅποιο φύλλο μαραθῆ ὡς τὸ πρῶτ, προμηνύει τὸν θάνατο ἐκείνου τοῦ ὁποῖου φέρει τ' ὄνομα.

Ὅταν ανατριχιάζη κανείς, λένε ὅτι τὸν θυμάται ὁ Χάρος.
(Συνέχεια στή σελίδα 52)

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)

πίασε δουλειά σ' ένα έργοστάσιο κουτιών. Αύτην άκριβώς την εποχή κατάφερε να πιάση φιλίες με τους κομπάρσους του θιάσου Κυβέλης κι' ένα θραδυ προσελήφθη απ' αυτούς να παίξη τόν ρόλο του... ένόρκου στην «Αγνωστο»! Φόρεσε λοιπόν τὸ καλύτερο κοστούμι του, θάφτηκε από τὸν «μακιγιέρ» του θιάσου καὶ καθηλώθηκε στις έδρες τῶν ένόρκων άμιλητος καὶ με ύφος μεγάλου ήθοποιού. Ὡστόσο του είχαν άπαγορεύσει νά πη έστω καὶ μιὰ λέξι καὶ νά κάνη έστω κι' ένα νοημα. Κι' έν τούτοις αύτή ή σκηνή του δικαστηρίου χειροκροτήθηκε από τὸ κοινό τόσο πολυ πού ὁ κ. Κωνσταντίνου υπέθεσε ὅτι αυτό ὠφείλετο στο καλό παίξιμό του...

Ὁ συμπαθής αυτός ήθοποιός μας πήγε κατόπιν στρατιώτης, πιάσθηκε αϊχμάλωτος από τούς Γερμανούς, έμεινε στο στρατόπεδο του Ι καίρλιτς καὶ τέλος γύρισε στην Ἀθήνα. Βγήκε στο θέατρο τής Ἐταιρίας Ἑλληνων Συγγραφέων, έπαίξε με τὸν μεγάλο μας καλλιτέχνη, τὸν κ. Βεάκη, έκανε μιὰ περιοδεία στην Κων)πολι καὶ την Αϊγυπτο, έπαίξε εκεί σε μιὰ έπιθεώρησι καὶ γύρισε στην Ἀθήνα για νά συνεχίση τὸ αγαπημένο έπάγγελμά του. Κι' αλήθεια, ὁ κ. Κωνσταντίνου έχει άδυναμία στο θέατρο πρόζας. Γι' αυτό κιόλας δέν είνε καὶ τόσο ικανοποιημένος πού κάνει τὸν τενόρο άν κι' έχει υπερβολικά συμπαθητικὴ φωνή. Μ' αυτό δέν τὸν έμπόδισε νά περάση απ' ὅλα τὰ είδη του θεάτρου, νά παίξη με τούς καλύτερους ήθοποιούς μας καὶ ν' άποκτήση κι' εκείνος ένα πλήθος συμπάθειες. Σήμερα παίζει στο θίασο τής κ. Ὀλυμπίας Ριτσιάρδη.

Καθώς βλέπετε λοιπόν, από τὰ παραδείγματα πού σὰς άναφέραμε, οί καλλιτέχνηι μας πάλαιψαν σκληρά για νά θρούν τὸν πραγματικό δρόμο τους. Για νά πετύχετε κι' έσεις στη ζωή σας, αγαπητοί άναγνώσται, δέν έχετε παρά νά τούς μιμηθήτε. Ἡ ζωή, ὅπως σὰς έξηγήσαμε, είνε μιὰ πάλη. Καὶ σ' αύτή την σκληρή πάλη νικάει πάντα ὁ πιό έζυπνος κι' ὁ πιό δυνατός. Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΔΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

ρος. Θάνατο προμηναει τὸ ούρλιασμα του σκυλιού έξω από ένα σπίτι. Ἐπίσης άν τὸ μάτι του πεθαμένου είνε μισόκλειστο, αυτό σημαίνει ὅτι θά πεθάνη κι' ένας στενός συγγενής του. Ἐκείνος πού φτερνίζεται μπρὸς σ' ένα λείψανο, θά πεθάνη πολυ σύντομα, εκτός άν κόψη ένα κομμάτι από τὸ ρούχο του καὶ τὸ θάλη μέσα στο φέρετρο.

Ἐξ άλλου ὅποιος καθρεφτίζεται τὴ νύχτα «βλέπει τὸ Χάρο του». Καὶ ὅποιος άνοίγει τὴ νύχτα σεντουκι, «άνοίγει τὸ λάκκο του».

Ὁ θάνατος τέλος είνε τὸ λιμάνι στο ὅποιο άράζουν ὅλοι οί άνθρωποι. Ὡστόσο δέν τὸν πολυσκέφτονται οί θνητοί:

...μόλον έτοῦτο μηδέ εἰς ποτέ στον νοῦ του θάνει
πὼς εἰς τὸν Ἀδη θά διαθῆ, πὼς πρέπει νά πεθάνη!...

Ἡ έλπίδα διώχνει απ' τὴ σκέψη του ανθρώπου τὸ μοιραῖο τέλος του. Ζοῦμε στηριζόμενοι στις έλπίδες μας, ὅπως οί κουτσοί στα δεκανίκια τους.

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

Ὁ Τάλμπεργκ χαμογέλασε.

— Αυτό τὸ κορίτσι τὸ άνακάλυψα πρώτος έγώ! του άπάντησε ξεσπώντας σ' ένα ήχηρὸ γέλιο.

Κι' από εκείνη την ήμέρα άρχισε νά φροντίζει για τὸ «λαχυσάρισμα» του νέου «άστéρος». Τὴν έστειλε στα ίνστιτούτα καλλονής, τὴν «έπιδιώρωσε», τὴς ὠρισε διαίτα τροφής, έπέβλεψε τὴ ζωή της καὶ μέσα σε έξη μῆνες τὴν έκανε υγνώριστη. Ἐπειτα τὴν ζήτησε σε γάμο. Ἡ Νόρμα Σήρερ τότε έγειρε στην άγκαλιά του καὶ για πρώτη φορά του άπεκαλυψε τὸ μυστικὸ της: τὸν έλάτρευε από την ήμέρα πού τὸν είδε στο Μπροντγουαί!...

Ἀπό τότε κ' οί δυό τους δέν γνώρισαν παρά μεγάλες έπιτυχίες. Ὁ Τάλμπεργκ έγινε διευθυντής τής «Μέτρο» κ' ή Σήρερ ένας από τούς μεγαλύτερους «άστéρας» τής ὀθόνης. Ἦσαν τὸ πιό αγαπημένο καὶ τὸ πιό ὑποδειγματικό άνδρ-γυνο του Χόλλυγουντ. Κανείς ποτέ δέν είπε τὸν Ἴρβινγκ Τάλμπεργκ «κύριο Σήρερ» καὶ τὴν Νόρμα Σήρερ άπλως «κυρία Τάλμπεργκ». Ἦσαν δυό διαφορετικέ προσωπικότητες. Πάντα, τούς άνήγγελλαν ὡς έξης: «Ὁ κ. Ἴρβινγκ Τάλμπεργκ καὶ ή σύζυγός του, ή ήθοποιός Νόρμα Σήρερ!...» ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ !...

(Συνέχεια από τὴν σελίδα 18)

Ὅλες ή παλές του άμφιβολίες ξαναζωντάνεψαν τότε... Ἐβλεπε τὸν κ. Ντορέτ καὶ συλλογιζόταν ὅτι ὁ ὠραίος εκείνος άντρας μπορούσε περίφημα νά έμπνεύση έρωτα σε κάθε γυναίκα.

Μήπως λοιπόν ή Ζάν από ευγένεια καὶ από οϊκτο του είχε πη ψέματα ὅταν τὸν βεβαίωσε πὼς τὸν αγαπούσε καὶ πὼς δέν ένοιωθε τίποτε για τὸν σύζυγό της;

Ὁ κ. Ντορέτ είχε πατήσει χωρὶς νά θέλη τὸ κουμπὶ καὶ τὸ μυστικὸ χόρισμα άνοιξε!

Ὁ Τόνυ, γεμάτος άγωνία, έσκυψε νά κυττάξη. Συγχρόνως έσφιγγε τὶς γροθιές του έτοιμος ν' άμυνθῆ. Τὸ μέτωπό του λίγο έλειψε νά χτυπήση στο πρόσωπο του κ. Ντορέτ πού είχε σκύψει κι' αυτός καὶ κύτταζε κατάπληκτος.

Μέσα στο μυστικὸ χόρισμα δέν ήταν οὔτε του Τόνυ ή φωτογραφία, οὔτε του κ. Ντορέτ. Ὑπῆρχε άπλούστατα εκεί ή φωτογραφία ένός νέου με στολή σωφέρ, ὁ ὅποιος είχε γράψει άποκάτω τὴν έξης άφιέρωσι:

«Στὴν πολυαγαπημένη μου Ζάν, για πάντα δικός της. ΠΙΕΡ».

Ὁ σύζυγος κι' ὁ έραστής κυττάχτηκαν χωρὶς νά πουν λέξι. Ὡστε εκείνη, τὴν ὅποια θεωρούσαν πιστὴ καὶ άμεμπτη, τούς άπατούσε καὶ τούς δυό μ' έναν άπλό σωφέρ;

Ἦ! πόσο σκοτεινά είνε τὰ θάθη τής γυναικείας καρδιάς!

Ὁ κ. Ντορέτ φαινόταν σαν νά μὴ μπορούσε νά μιλήση.

— Θά σὰς παρακαλέσω, κύριε, τραῦλισε τέλος, νά μείνη μεταξύ μας αυτό τὸ μυστικὸ... Δέν πρέπει νά μάθη κανείς τίποτε...

— Ἦ! μπορείτε νά έχετε έμπιστοσύνη σε μένα! του άπάντησε ὁ Τόνυ καὶ του έσφιξε τὸ χέρι με ειλικρινή συμπόνοια.

Π. ΡΕΜΠΟΥ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

σε... Μά ή τελευταία μου άπάντησις βύθισε τὸν μπαμπά σε σκέψεις...

Τελείωσα, καλή μου Λούση... Ἡ μάλλον, κοντεύω νά τελειώσω...

Ἐ, λοιπόν, Λούση μου, καλή μου Λούση... Ὁ μαθητικός μου έρωσ, ὁ Φραγκίσκος Α' δέν βασιλεύει πειά στην καρδιά μου. Τὴ θέσι του τὴν έπήρε κάποιος άλλος... Ἀγαπάω τὸν Πῶλ... Ἀγαπιόμαστε καὶ πρόκειται νά παντρευτοῦμε τὸν Νοέμβριο... Αυτό ήταν μιὰ συνέπεια τής ευτυχισμένης εκείνης έσπερίδος...

Πρὸ δυό μηνῶν, από τότε πού γνωρίστηκαν καὶ οί γονεῖς μας, βλεπόμαστε συχνά, είτε στο σπίτι του Πῶλ, είτε στο δικό μου. Φαίνεται πὼς σίγουρα εἶμαι «γοητευτικὴ». Ἐπειδὴ τὸ λέει ὅλος ὁ κόσμος, τὸ πιστεψα πειά κι' έγώ!... Με δυό λόγια, ὁ Πῶλ με ζήτησε σε γάμο.

Αὐτὴ είνε ή Ιστορία μου... Ἐμαθες τώρα τί άπόγινα.

Ἡ παλιά σου φίλη πού σε φιλάει τρυφερά είνε ή πιό ευτυχισμένη από τὰς ὑπαλλήλους τής Γαλλίας. ΚΛΑΡΑ

Υ.Γ.— Ὅταν θάρθῆς στο γάμο μου, πρόσεξε μὴ σοῦ ξεφύγη καὶ τῆς στον κύριο τμηματάρχη μου πὼς έμαθα νά χορεύω καὶ νά παίζω μπρίτζ. Δέν μπορῶ νά προδώσω τούς καλούς μου συναδέλφους. Θά σοῦ έμπιστευθῶ μάλιστα ὅτι για νά τούς ανταμείψω για τόν... ὑπηρεσιακό τους ζήλο θά παρακαλέσω τὸν καλό μου πεθερὸ καὶ Γενικὸ Διευθυντή μου νά τούς κάνη πρότασι προαγωγῆς. Βλέπεις τί άνοιχτά χέρια πού εἶμαι... YVONNE OSTROGA

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 3)

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Στὴν υγεία σας!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ἐβίβα!... Καὶ νά εἴσθε βέβαιη πὼς αύτὴ τὴ φορά ήρθε χωρὶς νά τὸν περιμένετε καὶ δέν θά ξεναφύγη ποτέ πειά!

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Τὸ άκουσα καὶ άλλες πολλές φορές!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Δοκιμάστε, τί θά χάσετε;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Ἄ ναι, βέβαια, τί άλλο νά κάνω;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Πού θά πᾶμε λοιπόν άπόψε;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Ὅπου θέλετε, δέν έχω πειά γνώμη, άφεθῶ νά με σύρετε ὅπου σὰς φωτίση ὁ Θεός...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τί θά λέγατε άν σὰς πρότεινα νά πᾶμε στὴ Γλυφάδα, νά φᾶμε στὴν άκροθαλασσιά;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Σὰς είπα, έσεις προστάζετε καὶ έγώ ὑπκκούω. Πληρῶστε νά φεύγουμε καὶ μέσα στο ταξὶ τὰ λέμε καλύτερα... Π. ΧΟΡΝ